

PANNA. NETVOR. MUČEDNÍK.

JEDNO TEMNÉ OKNO

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration. It depicts a figure in a red cloak standing on a stone battlement or bridge, with a large, billowing plume of white smoke or steam rising from behind them. The scene is flanked by dark, gothic-style stone structures with crenellations. The overall color palette is dominated by dark greens, blues, and greys, with the red cloak providing a sharp contrast.

SÉRIE
KRÁL PASTÝŘ

RACHEL
GILLIG

JEDNO TEMNÉ OKNO

One Dark Window
Copyright © 2022 by Rachel Gillig
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Marie Čapková, 2024
Cover © Lisa Marie Pompilio, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5285-0 (pdf)

RACHEL GILLIG

JEDNO TEMNÉ OKNO

První díl
příběhu o králi Pastýři

přeložila Lenka Marie Čapková

*Tichým dívkám, které mají plnou hlavu příběhů.
Jejich snům i jejich nočním můrám.*

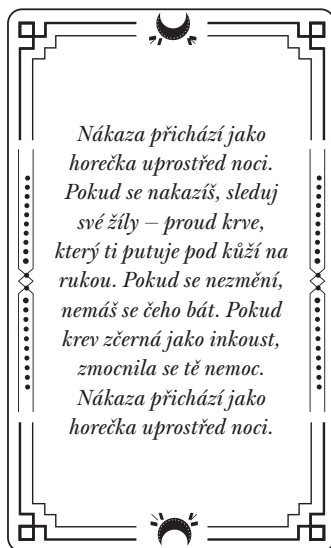

ČÁST PRVNÍ

Karty

KAPITOLA PRVNÍ

Když přišli léčitelé prvně k nám domů, bylo mi devět. Můj strýček a jeho muži byli zrovna pryč. Sestřenice Ione a její bratři hlučně skotačili v kuchyni, takže teta neslyšela bušení na dveře, dokud první z mužů v bílých hábitech nestál uprostřed přijímacího pokoje.

Neměla čas mě schovat. Spala jsem na okně stočená do klubíčka jako kočka. Když se mnou zatřásla a vzbudila mě, v jejím hlase jsem slyšela strach. „Běž do lesa,“ zašeptala, otevřela okno a opatrně mě vystrčila ven.

Nedopadla jsem ale do vlahé letní trávy. Udeřila jsem se o kámen a zamrkala, zvedl se mi žaludek a před očima mi poskakovaly černé mžitky, hlavu celou od teplé, lepkavé krve.

Slyšela jsem, jak se domem rozléhají jejich těžké, zlověstné kroky.

Vstávej, uslyšela jsem v sobě hlas. *Vstávej, Elspeth.*

Vrávoravě jsem se postavila. Zoufale jsem se potřebovala dostat k hranici lesa, který začínal hned za zahradou. Mlha mě pohltila, a i když jsem v kapse neměla svůj talisman, doběhla jsem se k lesu.

Prudká bolest hlavy mě ale srazila k zemi.

Znovu jsem upadla, po krku mi stékala krev. *Oni mě chytí*, rozbřečela jsem se, ochromená strachem. *Zabijí mě.*

Nikdo ti neublíží, dítě, zavrčel hlas. *A teď vstávej!*

Napnula jsem do toho pokusu všechny síly. Byla jsem ale vážně raněná a po pěti marných krocích – kraj lesa byl už tak blízko, že jsem cítila jeho vůni – jsem omdlela a bezvládně se sesula do trávy.

Teď už vím, že to, co se stalo potom, nebyl žádný sen. Nemohl být. Když někdo omdlí, nic se mu nezdá. A já rozhodně nesnila. Nevím ale, jak jinak to nazvat.

V tom snu mě prostoupila hustá a temná mlha. Pořád jsem ležela v tetině zahradě jako před chvílí. Slyšela jsem, viděla i cítila vůně kolem sebe a půdu pod svojí hlavou, ale byla jsem ochromená, nedokázala jsem se pohnout.

Pomoc, vzlykla jsem slabě. *Pomoz mi.*

Hlavou jako by mi proběhly dusající kroky. Po tvářích mi tekly slzy. Trhla jsem sebou, ale nic jsem neviděla, všechno jsem měla rozmazané, jako bych otevřela oči pod vodou.

Rukama mi projela ostrá, intenzivní bolest, krev v žilách mi najednou zčernala jako inkoust.

Vykřikla jsem a křičela, dokud svět okolo mě nezmizel a já už neviděla nic než tmu. Všechno kolem se propadlo do naprosté temnoty.

Probudila jsem se pod olší, ukrytá pod ochranným závojem mlhy, obklopená temnou zelení lesa. Žíly už mě nebolely. Netuším, jak se mi s rozbitou hlavou podařilo dostat se až na okraj lesa. Unikla jsem před léčiteli.

Přežila jsem.

Ztěžka jsem dýchala a šťastně vzlykla, v mysli jsem stále zápasila s ustupující panikou, které jsem málem podlehla.

Teprve když jsem se posadila, uvědomila jsem si, že mě bolí ruce. Prohlédla jsem si je. Dlaně jsem měla doškrábané a rozdrásané, prsty se zlomenými nehty celé krvavé a za zbytky nehtů hlínu. Zem kolem mě byla rozrytá a tráva polámaná.

Něco nebo někdo ji zvalel.

Něco nebo někdo mi pomohl doplazít se hustou mlhou do bezpečí.

Nikdy mi neprozradil, jak mě tam dostal, jak se mu tehdy podařilo mě zachránit. Nechává si to pro sebe jako mnohá další tajemství, nevyřčená, odevzdaná temnotě, kterou střežíme.

Tehdy to bylo poprvé, kdy jsem se Nočního běsa přestala bát – toho hlasu v mojí hlavě, bytosti s přízračnými jantarovými očima a temně medovým hlasem. Teď, o jedenáct let později, už se ho nebojím vůbec.

Ačkoliv bych měla.

Toho rána jsem se vydala po lesní cestě do města za Ione.

Šedivá mračna vrhala na pěšinu stíny a klouzalo to, stezka byla porostlá mechem. Les byl nasáklý vodou, dusný a plný vláh, jako by se chtěl vzepřít nevyhnutelnému letnímu žáru. Blyštivou smaragdovou zeleň jen sem tam proťala svěda krvavá, její rudooranžová kůra zářila v mlze hrdě jako plamen.

V zimostrázu se zatřepotala ptačí křídla, která vylekala má nemotorná chůze. Ptáci se vznesli v jednom propleteném víru mlhou tak hustou, až ji zvířili křídly. Stáhla jsem si kápi hluboko do čela a zahvízdala krátký popěvek. Byla to jeho písnička, jedna z mnoha, které si pobrukoval v temných zákoutích mojí mysli. Dávná tklivá píseň, znějící tiše v neslyšném hluku.

Ta melodie mi libozvučně laskala sluch, a když mi z úst vyšly její poslední tóny, hned se mi po ní zastesklo.

Ponořila jsem se hluboko do svojí mysli a zapátrala v temnotách. Když mi nikdo neodpovídal, cupitala jsem dál po cestě.

Jakmile stezka začala být příliš blátivá, uhnula jsem do lesa, kde jsem se zdržela u ostružin. Byly temně černé a šťavnaté. Než jsem se do nich pustila, vytáhla jsem z kapsy talisman, vraní pařátek, a zatočila s ním. Obestřela mě mlha, která se vznášela u kraje cesty.

Na prsty špinavé od šťávy z ostružin se mi přilepili mraenci. Odcvrnkla jsem je pryč, ale jazyk mě páčil, protože jsem jich omylem pár spolkla. Otřela jsem si ruce do šatů. Černá vlna byla tak tmavá, že všechny nečistoty hned pohltila.

Ione na mě čekala na konci cesty, hned u vstupu do lesa. Objaly jsme se. Vzala mě za ruku a pátrala v mojí tváři, kterou jsem skrývala pod kápí.

„Nesešla jsi z cesty, že ne, Bess?“

„Jenom na chvíličku,“ odpověděla jsem a hleděla na město přede mnou.

Stály jsme na samém okraji Kiksu, spleť jeho dlážděných ulic a obchůdků mě děsila víc než jakýkoliv temný les. Kolem nás pospíchali lidé a mně ze všech těch lidských a zvířecích zvuků po tolika týdnech v lese řinčelo v uších. Před námi rychle projel kočár, kopyta koní ostře klapala o staré dláždění. Z okna ve třetím patře vychrstl muž na ulici špinavou vodu a pár kapek mi potřísnilo lem černých šatů. Děti brečely. Ženy pokřikovaly a rozčilovaly se. Obchodníci hlasitě vyvolávali nabídku svého zboží, někde zazvonil zvon a obecní vyvolávač líčil zatčení tří lupičů.

Zhluboka jsem se nadechla a šla po ulici za Ione. Zvolnily jsme krok, abychom mohly nakukovat do pouličních stánků a prsty pohladit nové látky vytažené na světlo z výloh. Ione

si za jeden měďák koupila smotek růžové stuhy, usmála se na příručího a odhalila tak mezírku mezi předními zuby. Při pohledu na ni mě zahřálo u srdce. Mám svou zlatovlasou sestřenicí moc ráda.

Přitom jsme každá úplně jiná. Ona je upřímná, opravdická. Vždycky jste z její tváře vyčetli, co cítí, zatímco já svoje pocity skrývám za pečlivě nacvičenou maskou. Ione překypovala energií, nezdráhala se nahlas vyslovit, co chce, čeho se bojí, jakož i všechno ostatní, třeba projevit vděčnost. Kamkoliv se vrtla, působila uvolněně a přitahovala k sobě lidi i zvířata jako magnet. Dokonce i stromy jako by se kývaly do rytmu jejích kroků. Všichni ji mají rádi a ona jejich lásku opětuje. I sobě ke škodě.

Ione nikdy nic nepředstírala. Prostě si tak byla.

Záviděla jsem jí. Já působila jako vystrašené zvíře, jen zřídka jsem se dokázala uklidnit. Potřebovala jsem Ione po svém boku, využít ji na svou ochranu jako hřejivý klidný štít, zvláště ve dny jako tenhle: na můj svátek, kdy chodívám navštívit otce.

Kdesi hluboko v zákratech mojí mysli se ozýval zvuk cvakajících zubů, pomalu se probouzel. Zaskřípala jsem zuby a začala pěsti, ale ničemu to nepomohlo, neměla jsem šanci ovlivnit, kdy se objeví nebo zase zmizí. Těsně kolem mě se protáhl nějaký kluk a zbytečně dlouho při tom spočinul pohledem na mojí tváři. Škrobeně jsem se usmála a odvrátila se, rukou jsem si přejela přes napjaté obočí a nasadila neutrální výraz. Tenhle fígl jsem roky trénovala v zrcadle. Učila jsem se tvarovat svou tvář jako hlínu, dokud jsem neuměla vykouzlit nicneříkající zdrženlivý pohled někoho, kdo nemá co skrývat.

Cítila jsem, jak si mě v odlesku Ioniných očí prohlíží. Když promluvil, jeho hlas zněl úlisně a mazlavě, jako by byl od oleje. *Zlatovláska, čistounká a křehká. Zlatovláska a víc ne. Zlatovláska, přehlížená, neviděná. Královnou se nestane.*

Ticho, přikázala jsem a otočila se k sestřenici zády.

Ione netušila, co se mnou nákaza provedla. Alespoň ne všechno. Nikdo to nevěděl. Ani moje teta Opálie, která mě vzala k sobě, když jsem blábolila v horečkách. V noci, když horečka spalovala mé tělo, utěsnila zárubně vlnou a neotvírala okna, abych svým křikem nevzbudila ostatní děti. Míchala mi makový odvar na spaní a k pálicím žilám přikládala hojivé obklady. Předcítala mi z knížek, které kdysi patřily i mojí matce. Pečovala o mě s láskou, a to navzdory tomu, co s sebou poskytnutí přístřeší nakaženému dítěti neslo.

Když jsem se konečně vynořila z pokoje, strýc, bratrance i sestřenice si mě dlouze prohlíželi a hledali na mně jakékoliv známky něčeho magického, cokoliv, co by mě mohlo prozradit.

Ale teta si trvala neústupně na svém. Ano, vskutku jsem se nakazila tou horečkou, které se všichni v Kiksu tolik obávali, ale tím to taky haslo. Nákaza mě neobdařila žádnými kouzelnými schopnostmi. Hlohovy ani novou rodinu mého otce nikdo nebude vinit z toho, že se se mnou stýkají, pokud se mou nemoc podaří udržet v tajnosti.

A já bych mohla žít.

Ty nejlepší lži obsahují přesně tolik pravdy, aby vyzněly přesvědčivě. Na chvíli jsem se dokonce přistihla, že jsem té její uvěřila také. Uvěřila jsem, že žádné kouzelné schopnosti nemám. Koneckonců se u mě navenek neprojevovalo nic z oněch nepřehlédnutelných příznaků, které nákazu tak často doprovázely: žádné nové schopnosti ani zvláštní smyslové vjemy. Nechala jsem se jejím klamem zcela obalamutit a radovala se, že jsem jediným dítětem, které nemoc přečkalo bez následků.

Ale to byla doba, na kterou jsem se snažila už nevzpomínat, čas nevinnosti, předtím než se objevily karty prozřetelnosti.

Než se objevil Noční běs.

Jeho hlas se teď vytrácel, až zmizel úplně, tichý stín jeho přítomnosti se propadl zpátky do tmy. Zas jsem měla svou

mysl jen pro sebe. Okolní ruch jsem teď vnímala intenzivněji, zatímco jsem kráčela za Ione kolem obchodů k Jarmareční ulici.

V další zatačce nás do uší udeřila ostrá ozvěna. Někdo tu křičel. Zpozorněla jsem. Ione se po mně natáhla. „Destriérové,“ řekla.

„Nebo Orithe Vrba a jeho léčitelé,“ poznamenala jsem, přidala do kroku a pátrala mezi lidmi po bílých hábitech.

Ozval se další výkřik, který byl tak pronikavý, až se mi zježily vlasy. Otočila jsem se směrem k přeplněnému náměstí, ale Ione mě už táhla pryč. Než jsme zašly za roh, jenom jsem zahlédla ženu s ústy otevřenými v neartikulovaném nářku. Rukáv pláště měla vytažený, takže byly vidět její žíly. Měla je černé jako inkoust.

O chvíli později zmizela za čtyřmi muži v černých pláštích – destriéry, královými elitními vojáky. Křik nás pronásledoval, zatímco jsme spěchaly dál spleťtými uličkami Kiksu. Když jsme dorazily k bráně domu patřícího rodu Brslenů, lapaly jsme s Ione po dechu.

Otcův dům byl tím nejvyšším v ulici. Stála jsem před bránou a v uších mi pořád zněl jekot té ženy. Ione, růžolíci po té svižné chůzi, se usmála na stráž.

Velká dřevěná brána se otevřela a za ní se objevilo široké nádvoří dlážděné cihlami.

Vkročily jsme dovnitř, Ione šla přede mnou. Uprostřed nádvoří, utlačovaný všudypřítomným pískovcem, rostl prastarý brslen, který tu vysadil můj prapraděda. Na rozdíl od naší karmínově rudé zástavy se strom halil do temné zeleně, tenké větvičky obtěžkané voskovitými listy. Natáhla jsem ruku, abych se jednoho listu dotkla, a dávala při tom pozor na zoubky po jeho krajích. Nebyl to zrovna vysoký ani vznešený strom, ale byl to důstojný stařík.

Vedle brsleny rostl jeřáb, ještě malý, nedospělý keř.

Na severní straně nádvoří stály maštale a na jižní zbrojnice. Ani do jedné z budov jsme se nevydaly a pokračovaly jsme rovně. Když jsme dorazily ke kamenným schodům před domem, zhluboka jsem se nadechla a opět zkontrolovala svůj výraz. Potom jsem třikrát zaklepala na velké dubové dveře.

Přijal nás majordomus mého otce. „Pěkné odpoledne,“ pravil Balian, a když se jeho hnědé oči setkaly s mým pohledem, přimhouřil je. Stejně jako ostatní sloužící v domě se už dávno naučil mít se před nejstarším dítětem z rodu Brslenů na pozoru.

Od mojí poslední návštěvy uběhl rok. Tlumené barvy interiéru jsem si přesto pamatovala, tapety ani koberce se nezměnily. Balian zapálil svíčku a spolu s Ione jsme ho následovaly kolem schodiště z tmavého třeshňového dřeva s dlouhým točitým zábradlím. Tentokrát jsem nevzpomínala, jak jsem jako malá holka ráda sjížděla po zábradlí dolů, ani jsem si nepomyslela, že se dům od té doby vůbec nezměnil.

Vlastně jsem nemyslela v podstatě na nic.

Balian otevřel kulaté dveře vedoucí do salonu. Dřív než mě teplo krbu zahřálo na kůži, ucítla jsem ho a v nose mě zašimrala sytá vůně cedrového dřeva. Má nevlastní matka Nerium a dvě nevlastní sestry, dvojčata Nya a Dimia, povstaly z čalouněných židlí.

Dvojčata se na mě uctivě usmála a v kulatých tvářích se jim ukázaly úplně stejné dólíčky. Poznávala jsem v nich svého otce, obzvláště proto, že obličej jejich matky nebyl na úsměvy stavěný. Nerium na mě povýšeně shlédla přes svůj drobný nosík a konečky bělostných vlasů sahajících až do pasu si obtáčela kolem hubených pokroucených prstů.

Vypadala jako krásný sup hřaduující na své oblíbené židli. Pozorovala mě svýma pronikavýma modrýma očima a zvažovala, jestli jí stojím za to, aby do mě zařála své pařáty a spořádala mě k večeři.

Ione vstoupila do místnosti jako první a zahradila tak Nerium výhled. Objala jsem Nyu s Dimií, které mé objetí opatrně opětovaly, dávaly ale pozor, aby se ke mně netiskly příliš důvěrně. Když Balian zavřel dveře, s Ione jsme se posadily na honosně čalouněné židle poblíž krbu; já si k němu přisedla nejbliž.

Proběhlo to tak samozřejmě, jako bychom vše měly dokonale secvičené.

Na stolečku vedle mojí židle stála váza s tmavě fialovými kosatci. Pohladila jsem okvětní plátky, opatrně, abych je nestiskla příliš silně a nepomačkala je. V salonu kosatce nikdy nechyběly.

„Taková nevýrazná květina,“ pronesla Nerium, která mě sledovala, a při pohledu na kosatce se jí zúžila očka. „Nechápu, co na nich tvůj otec vidí.“

Žaludek se mi stáhl. Stávalo se mi to téměř pokaždé, když na mě Nerium promluvila. V jejích měkce pronesených, pečlivě zvolených slovech zazníval potměšilý podtón. Můj otec zdobil dům kosatci z jednoho prostého důvodu.

Má matka se jmenovala Iris.

„Myslím, že jsou krásné,“ pravila Ione a usmála se na mě. Mojí maceše věnovala záštiplný pohled.

Dimia, která se často rozesmála, když netušila, co se děje, se nervózně zahihňala. „Sluší ti to,“ řekla a naklonila se blíž k Ione. „Máš nové šaty?“

Cítila jsem, jak si mě Nya zdálky prohlíží, jako bych byla kniha, kterou jí zakázali číst. Když jsem opětovala její upřený pohled, odvrátila se a zatvářila se ostražitě.

Nevlastní sestry mě neměly rády. A pokud ano, tak vypadly ze cviku. Dimii a Nye bylo třináct, o sedm let méně než mně. Vypadaly téměř jako identické kopie. Byly od sebe nerozeznatelné až na světlé mateřské znamínko hned pod Nyiným levým uchem. Celý život mě zvědavě a opatrně zdálky pozorovaly, vlídnost si šetřily jen pro sebe navzájem.

Prohodila jsem několik frází s Dimií, krb mě sotva hřál. Pověděla mi, že Brslenovi byli pozváni na oslavu svátku rovnodennosti na králův hrad Kámen.

„Zbožňuju svátek rovnodennosti,“ prohlásila Dimia záníceně, hovořila hlasitěji než její matka i sestra. Se zasněným pohledem v pomněnkových očích si vzala ze stolečku máslovou sušenku. Když promluvila, od úst jí odletovaly drobký. „Ta hudba – tancování – ty hry!“

„Ne každá hra je zábavná,“ oponovala jí Nya a setřela ze sestřina koutku drobeček. „Pamatuješ, co se stalo minulý rok?“

Nerium se rozechvělo chřípí. Ione se zamračila. Dimia si popotahovala lem svého rukávu.

Bezduše jsem hleděla před sebe. Nepamatovala jsem si nic, protože jsem se slavnosti nezúčastnila.

„Korunní princ Hauth si rád hraje na pravdu se svou kartou Pohárů,“ vysvětlila Nerium, aniž se na mě obtěžovala podívat. „Mezi ním a jednou destriérkou vypukla hádka – Jespyr Tisová se tuším jmenuje. I když nepochopím, proč si král ve svých službách drží ženu –“

Tvůj otec se blíží.

Hlas Nočního běsa se ozval z temnoty tak nečekaně a naléhavě, až jsem nadskočila, vklouzl mi přímo za oči. *Nevidíš?*

Ani jsem se nepohnula a pomalu zavřela oči. A potom z temnoty začala postupně vystupovat královsky modrá, stále jasnější karta prozřetelnosti – karta Studny. Zářila jako safírová louč, vznášela se nad zemí, bezpochyby zastrčená v otcově kapse. Jako všechny ostatní karty prozřetelnosti byla Studna stejně velká jako jakákoliv hrací karta, o nic větší než zaťatá pěst. Kolem dokola byla lemovaná starodávným sametem.

To ten samet vyzařoval ono světlo, světlo, které jsem viděla jenom já. Lépe řečeno světlo, jež viděla jenom bytost, která sídlila v mojí mysli.

Karta Studny patřila do věna mojí matky, měla ve zlatě stejnou cenu jako dům rodu Brslenů. Byla jednou z dvanácti různých karet prozřetelnosti, které dohromady tvořily celou sadu. O kartách prozřetelnosti se psalo v našem starodáv-ném textu, ve *Staré knize olší*. Nejenže byly tím nejcennějším kiksým pokladem, ale také představovaly jediný povolený způsob, jak používat magii. Mohl je využít kdokoliv, stačilo se jich dotknout a mít jasný záměr. Pročistit svou mysl, vzít kartu do ruky, třikrát na ni poklepat a karta byla vaše. Ať už jste si ji uložili do kapsy, nebo jinam, kouzlo přetrvalo. A když jste na ni opětovně třikrát poklepali nebo se karty dotkl někdo jiný, kouzlo vyprchalo.

Pokud jste ale kartu používali příliš dlouho, neslo to s se-bou hrozné následky.

Karty prozřetelnosti byly nesmírně vzácné, existoval jich jen omezený počet. Jako dítě jsem je všeho všudy jenom ně-kolikrát zahlédla.

Za celý svůj život jsem se dotkla jenom jediné.

Zachvěla jsem se, když jsem si vzpomněla na samet pod mými prsty. Modré světlo vycházející z karty Studny patřící mému otci sílilo. Když se otevřely dveře, světlo se rozlilo po salonu a karta zazářila v náprsní kapse otcova kabátce.

Erik Brslen. Hlava jednoho z nejstarších rodů v Kiksu. Vysoký, přísný a obávaný muž. A co bylo ze všeho nejhorší, kdysi působil jako velitel právě těch, kteří byli povoláni, aby polapili všechny osoby obdařené kouzelnými schopnostmi. Přesně takové lidi, jako jsem já.

Destriér každým coulem.

Já v něm ale viděla víc než jen vojáka. Byl to můj otec. Po-dobně jako Brslenové před ním byl skoupý na slovo. Když už se rozhodl promluvit, jeho hlas zněl hluboce i ostře zároveň. Ze všeho nejvíc mi připomínal ostré rozeklané kameny, které ležely rozházené ve stínu pod padacím mostem. Vlasy měl

protkané stříbrnými prameny a nosil je svázané do ohonu koženou šňůrkou. Podobně jako Nerium se jen tak neusmál. Ale když pohlédl mým směrem, modré oči mu zjihly.

„Elsbeth,“ pravil. V mozolnaté ruce, kterou dosud skrýval za zády, držel kytici lučního kvítí. Řebříček. „Všechno nejlepší k svátku.“

Cítila jsem, jak se mi v hrudi něco sevřelo. I po všech těch letech, která naplnila smrt mojí matky a má nemoc, mi k svátku vždycky přinesl řebříček. „Ta nejkrásnější ze všech květů řebříčku!“ Tak mi říkával, když jsem byla malá.

Vstala jsem a vykročila mu vstříc, zatímco modrý svit v jeho kapse zářivě plál. Když mi předával květiny, ucítila jsem vůni lesa. Musel je natrhat dnes ráno.

Snažila jsem se mu nedívat do očí příliš dlouho. Oba by nás to jen rozrušilo. „Děkuji ti.“

„Chystaly jsme se, že se s tebou potkáme dole ve vstupní síni,“ oslovila ho má nevlastní matka a v hlase jí zaznívala výčitka. „Děje se něco?“

Z otcova výrazu nebylo možné nic vyčíst. „Přišel jsem pozdravit svou dceru v mém vlastním domě, Nerium. Něco se ti snad nezdá?“

Nerium zavřela pusy. Ione si zakryla ústa, aby nikdo neviděl, že se ušklíbla.

Skoro jsem se usmála. To, že se za mě otec postavil, mě potěšilo víc, než by mělo. Ale moje cukající se koutky přeprala stará tupá bolest, usazená hluboko v mé hrudi, která mi připomínala, jak se věci mezi námi doopravdy mají.

Vždycky za mnou nestál.

Do salonu nakoukl Balian a s ním i jeho holá hlava. „Večeře je hotova, můj pane. Pečená kachna.“

Otec krátce kývl. „Půjdeme do síně?“

Mé nevlastní sestry vyšly ze salonu a otec je následoval. Další šla Ione a já se držela krok za ní.

Ve dveřích mě chytila Nerium a zabořila hubené prsty hluboko do mojí paže. „Tvůj otec si přeje, abys nás letos doprovodila na svátek rovnodennosti,“ zašeptala a všechny sykavky z ní vycházely jako hadí sykot. „Samozřejmě že s námi nepojedeš.“

Sklopila jsem zrak a podívala se na ruku, kterou svírala mou paži. „Proč ‚samozřejmě‘, Nerium?“

Zlostně přivřela oči. „Když jsi s námi jela posledně, vzpomínám si, že ses úplně znemožnila s tím klukem, jehož matka, abys byla v obraze, se tady několikrát zastavila a doufala, že se s tebou setká.“

Ušklíbla jsem se. Na Alyxe jsem skoro zapomněla. Bylo to už hodně dávno. „Mohlas jí vyřídít, kde skutečně bydlím.“

„Aby se mě pak lidé vyptávali, proč tě tvůj otec poslal pryč?“ Vrásky kolem rtů se jí prohloubily. „Všichni jsme s naší dohodou spokojeni, Elspeth. Ty se držíš dál od dvora, do ničeho se nevměšuješ a neukazuješ se tady. Tvůj otec zase platí Hlohovým, aby tě u sebe nechali. Slušnou sumičku, abys věděla.“

Nechali mě u sebe. Jako bych byla nějaký kůň ve strýcově stáji. Vytrhla jsem paži z jejího sevření. Všechn hlad mě přešel. Za macešíným ramenem jsem pátrala po Ione, ale ta už odešla do velké síně.

„Najednou nemám na tu kachnu ani trochu chuť,“ procedila jsem. Odtáhla jsem se od ní a cestou ze salonu práskla dveřmi. „Jistě mě omluvíš.“

Takřka jsem v Neriumině tichém a zlomyslném hlase zaslechla, jak se usmála. „S radostí.“

Než jsem se dostala z domu ven, zachovala jsem dekorum. Jakmile se ale za mnou zavřely velké vstupní dveře, přestala jsem zadržovat pláč.

Držela jsem hlavu skloněnou, v očích mě pálily slzy a celou cestu ke starému kostelu na kraji města jsem pospíchala.

Svým neduživým plicím jsem dopřála oddechu, až když jsem se v prázdných ulicích ocitla sama.

V předklonu jsem se opřela o kolena a rozkašlala se. Vztek a příkoří mnou jen cloumaly.

Noční běs se v temnotě zatočil kolem dokola jako vlk, který si ušlapává trávu, než si do ní lehne. *Škoda že jsme už museli jít*, pronesl. *Tolik jsem si užíval ten podnětný rozhovor s milovanou Nerium.*

Kráčela jsem dál, špičkou boty jsem nakopla kamínek, jenž zmizel ve vysoké trávě, která rostla podél vyvýšeného hřbítku mezi cestou a řekou. *Zavčasu ji zase uvidíš.*

A zase stáhneš ocas mezi nohy a utečeš?

Ty bys chtěl, abych tam po tom všem zůstala? odsekla jsem.

Ano. Protože přesně to si přeje, má drahá, abys utekla.

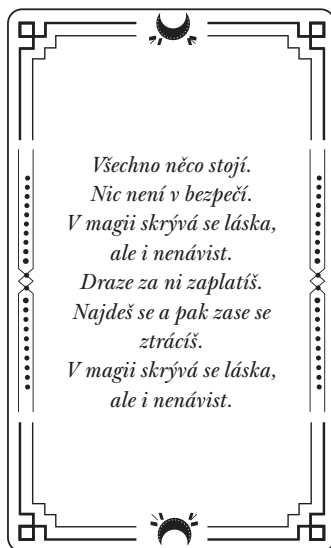
Je to takhle jednodušší – vyhnout se jim. Ztěžka jsem vydechla. *Utéct. Mám to v povaze. Kromě toho*, dodala jsem a vlastní hlas mi zněl dutě, *otec by mě před jedenácti lety neopustil, kdyby skutečně toužil po mojí společnosti. Víš to, tak proč si mě dobíráš?*

Zasmál se a znělo to, jako by ze stěn jeskyně odkapávala voda, zvuk se odrážel a potom se ztrácel do prázdného ticha. *Protože to mám v povaze, má drahá.*

Seděla jsem u řeky a těšila se z uklidňujícího zvuku tekoucí vody. Trhala jsem řebříček, otrhávala jsem jeden maličký žlutý okvětní lístek za druhým. Na ulici jsem si koupila jablko a kus pikantního sýra a zůstala jsem u vody, dokud slunce skryté za mlhou nekleslo nízko nad obzor. Zůstávala ve mně trocha naděje, že Ione třeba opustí otcův dům brzy, aby se ke mně připojila. Že se na cestu lesem vydáme společně. Zvon ale odbil sedmou hodinu, a ona stále nepřicházela.

Spletla jsem si vlasy do silného copu a oprášila se. Ještě jednou jsem se naposledy podívala na cestu vedoucí do města, v kapse jsem sevřela vraní pařát a vstoupila do lesa.

KAPITOLA DRUHÁ

Začalo to v noci za velké bouře. Vítr rozrazil okenice, prudké záblesky vrhaly děsivé stíny na podlahu mé ložnice. Vrzající schody, po kterých po špičkách stoupal můj otec, pláč mé službybné stále se rozléhající po chodbách, jak prchala pryč. Když otec došel k mým dveřím, ležela jsem nehybně, blouznila a mé žíly černaly jako kořeny stromů. Vytáhl mě z mé úzké dětské postýlky a uložil do kočárku.

Vzbudila jsem se v lese o dva dny později a nade mnou se skláněla teta Opálie.

Jakmile horečka ustoupila, každé ráno jsem se po probuzení prohlížela a hledala na těle jakékoliv stopy po kouzelných schopnostech. Ale žádná magie se nekonala. Každou noc jsem se modlila, aby to všechno byl jen jeden velký omyl. Jistě se tu brzy objeví můj otec a odvede mě zpátky domů.

Cítila jsem, jak se na mě dívají. Sloužící přede mnou rychle utíkali pryč, můj strýc si mě jen měřil pohledem a čekal. Dokonce i koně přede mnou uhýbali a dokázali mou nemoc nějak vycítit, tu sílu magie proudící v mých dospívajících žilách.

Když už jsem v lese trávil čtvrtý měsíc, branou projel můj strýc se šesti muži, jejich koně se leskli potem a meč mého strýce byl potřísněný krví. Vrhla jsem se do stínu stáje a zvědavě je sledovala v očekávání toho, jak se na strýcově tváři bude vyjímat vítězný úsměv. Dal si zavolat zbrojnoše Jedhu, polohlasem spolu svižně hovořili a pak zašli do domu.

Držela jsem se v šeru a sledovala je síní do knihovny obložené mahagonovým dřevem. Dřevěné dveře nechali pootevřené. Nevzpomínám si, co přesně si vykládali o tom, jak strýc získal kartu prozřetelnosti zpět od lupičů, vybavuji si jenom, že se celí chvěli vzrušením.

Vyčkávala jsem, dokud neodejdou. Strýc byl tak pošetilý, že kartu neuložil někam pod zámek. Vplížila jsem se doprostřed místnosti.

Na jejím líci stálo *Noční běs*. Spadla mi brada a vykulila jsem oči. Četla jsem toho ze *Staré knihy olší* dost, abych věděla, že téhle karty prozřetelnosti existují na světě jenom dva exempláře a že skrývá mocnou a hroživou magii. Pokud jste ji použili, získali jste schopnost promlouvat do myslí jiných lidí. A pokud jste ji využívali příliš dlouho, karta vyjevila vaše nejčernější obavy.

Nebyla to ale pověst karty, která mě děsila, byl to ten tvor. Stála jsem nad stolem, neschopná odtrhnout zrak od strašlivého tvora, kterého karta zobrazovala. Drsná srst mu pokrývala celé končetiny i nahrbený hřbet až po špičku naježeného ocasu. Z přízračně dlouhých šedých pařátů čnely obrovské, zlověstně zahnuté drápy. Ve tváři nebyl čistě člověkem ani zvířetem, ale něčím mezi. Sklonila jsem se blíž, vyčeněné

tesáky té příšery mě přitahovaly, křivé a ostré zuby se rýsovaly za ohrnutým pyskem.

Jeho oči mě pohltily. Žluté, zářivé jako pochodeň, rozpůlené vedví dlouhými kočičími zorničkami. Netvor ke mně netečně vzhlížel z karty. Přestože šlo jen o obrázek, nemohla jsem se zbavit pocitu, že na mě hledí stejně upřeně, jako se já dívám na něj.

Pokoušet se pochopit, co nastalo potom, bylo jako slepovat rozbité zrcadlo. I kdyby se jednotlivé střepy podařilo znovu zasadit správně do sebe, trhliny v mojí paměti by to stejně nezacelilo. Jediné, čím jsem si naprosto jistá, je dotyk vínově rudého sametu. Ta neuvěřitelná hebkost okrajů karty Nočního běsa, když jsem po ní přejížděla prsty.

Vzpomínám si na pach soli a na pronikavou bolest, která následovala. Musela jsem upadnout nebo omdlít, protože když jsem se probudila na podlaze knihovny, venku už byla tma. Chloupky vzadu na krku se mi ježily, a když jsem se posadila, cítila jsem, že už v knihovně nejsem sama.

A tehdy jsem poprvé zaslechla ty hrozivě dlouhé drápy cvakající o sebe.

Cvak. Cvak. Cvak.

Vyskočila jsem, rozhlížela se po knihovně a hledala vetřelce. Byla jsem tu ale sama. *Cvak, cvak, cvak.* Až když se to cvakání ozvalo znovu, uvědomila jsem si, že knihovna je prázdná.

Ten vetřelec se usadil v mojí mysli. „Haló?“ zavolala jsem a přeskočil mi hlas.

Mluvil mužským hlasem, syčel a vrněl zároveň, jako cukr a bič – zlověstný i sladký tón, jeho slova se odrážela v hlubinách mojí mysli. *Nazdárek.*

Zaječela jsem a uháněla z knihovny pryč. Před tím, co jsem provedla, se ale nikam utéct nedalo.

Musela jsem se smířit s hořkou skutečností: Nakazila jsem se. Do mého těla pronikla podivná a strašlivá magie. Na její

přenos stačil pouhý dotek. Pouhé pohlazení sametu prstem a moje tělo vstřebalo cosi skrytého ve strýcově kartě. Jeden jediný dotek a magie v kartě se mi dostala do těla jako náказа a usídlila se v zákoutích mojí mysli.

Nejdřív jsem se domnívala, že jsem do sebe nasála kartu celou, všechnu její sílu. Ale ať jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem proniknout do mysli jiného člověka. Dařilo se mi hovořit jen s oním hlasem, netvorem jménem Noční běs. Ponořila jsem se do důkladného studia *Staré knihy olší* a četla ji tak dlouho, dokud jsem ji celou neznala nazpaměť. Hledala jsem nějakou odpověď. V popisu karty Nočního běsa hovořil král Pastýř o odkrývání těch nejtemnějších obav člověka, o děsu a hrůze. Čekala jsem, kdy se mě strach zmocní, kdy přijdou ony sny a noční můry. Nic se ale nedělo. Pokaždé když jsem vcházela do temné místnosti, zařala jsem zuby, abych se nerozkřičela, byla jsem si jistá, že naruší ticho strašlivým zaječením, ale ani nemukl. Nesnažil se mě vystrašit.

Nic neříkal, dokud se jednoho dne neukázali léčitelé, a potom mi zachránil život.

Po téhle příhodě jsem uvykla zvuku jeho příchodů a odchodů. Zůstával pro mě záhadou, skrýval svá tajemství. A co bylo ještě záhadnější, Noční běs oplýval vlastními kouzelnými schopnostmi. Sám viděl karty prozřetelnosti planout jasně jako louče, jejich barvy se lišily podle sametu, jímž byly lemované. S Nočním běsem uvězněným v mojí mysli jsem karty viděla také. A když jsem ho požádala o pomoc, byla jsem silnější. Najednou jsem mohla běžet rychleji, déle, a i moje smysly se zostříly.

Občas se neozýval, jako by spal. V jiné dny zase jako by zcela ovládl mé myšlenky. Když promlouval, jeho líbivý, přízračný hlas pronášel veršované hádanky, někdy citoval ze *Staré knihy olší*, jindy si mě jen tak dobíral.

Bez ohledu na to, jak často jsem se ho na to ptala, mi ale nikdy neprozradil, kdo je ani jak je možné, že přebýval v kartě Nočního běsa.

Jsmo spolu jedenáct let.

Jedenáct let jsem to neprozradila živé duši.

Po lesní stezce jsem v noci obvykle nechodila, a když už ano, nikdy ne sama. Ohlédla jsem se přes rameno, marně jsem pořád doufala, že se za mnou Ione přece jen objeví a budeme temnotě čelit ruku v ruce.

Na kraji lesa se ale kromě jedné sovy nepohnul ani lísteček. Dívala jsem se, jak se pták vznesl z mlází, aby se rychle jako šíp opět zanořil do větví. Stromy se halily do tmy a spolu s ní se začínali ozývat lesní tvorové, šero dodávalo zvířatům odvahy. Noční běs usazený v mém vědomí se zavrtěl, až mi z toho navzdory vlhému večernímu vzduchu přeběhl mráz po zádech.

Založila jsem si ruce na hrudi a přidala do kroku. Už jenom párkrát cesta zahne a budou mě vítat hořící louče na strýcově bráně.

Nedošla jsem ale ani ke druhé zatáčce a přepadli mě lupiči.

Vypluli z mlhy tiše jako šelmy. Dva muži odění v dlouhých tmavých pláštích, s maskami na obličejích, které jim odhalovaly pouze oči. První z nich mě chňapnul za kápi a rukou mi zakryl ústa. Zadusil tak výkřik, který se mi dral z hrdla. Druhý zpoza opasku vytasil dýku se světlou rukojetí ze slonoviny a její hrot namířil přímo na mou hrud'

„Buď tiše a nebudu ji muset použít,“ pronesl hlubokým hlasem. „Rozumělas?“

Strachem jsem ani nedýchala. Prochodila jsem v těchhle lesích půlku svého života. Cestou jsem obvykle nenarazila

ani na psa, natož na ozbrojené muže, ne takhle blízko strýcova domu. Museli být buď nehorázně troufalí, anebo opravdu zoufalí.

Natáhla jsem se do temnoty v mojí mysli a hledala Nočního běsa. Se zasyčením se připlazil, můj strach ho vyrušil ze spánku a teď mi trůnil přímo za očima.

Opatrně jsem na muže kývla, tak abych nezavadila o dýku. Ustoupil o krok zpátky. „Jak se jmenuješ?“

Lži, zašeptal Běs.

Škytavě jsem se nadechla, druhý z lupičů mě stále pevně držel za kápi. „J-J-Jayne. Jayne Řebříčková.“

„A kampak máš namířeno, Jayne?“

Řekni mu, že u sebe nemáš nic cenného.

Abys si místo lupu radši pořádně užili? To tak.

Místo strachu se ve mně probudil vztek, zloba Nočního běsa mi na jazyku zanechávala kovovou pachut'. „Já, já – sloužím siru Hlohovi,“ podařilo se mi vykótkat a doufala jsem, že je strýcovo vážené jméno odradí.

Ale muž stojící za mnou se jen uchechtl a já věděla, že jsem odpověděla špatně.

„Tak potom víš o jeho kartách,“ pravil. „Řekni nám, kde je schovává, a my tě necháme jít.“

Napřímila jsem se a ruce sevřela v pěst. Za loupež karet prozřetelnosti náležel trest smrti – pomalý, strašlivý a vykonaný velice veřejně.

Což znamenalo, že tohle nebyli jen tak ledajací lapkové.

„Jsem jenom obyčejná služebná,“ lhala jsem. „Nic nevím.“

„Ale víš,“ řekl a zatáhl za mou kápi, až se mi spona pláště zepředu obtiskla do krku. „Mluv.“

Put mě ven, ozval se znovu Noční běs, sykavě ze sebe soukal slova zpoza ostrých křivých zubů.

Zmlkni a nech mě přemýšlet, utrhla jsem se na něj a hypnotizovala jsem dýku.

„Haló!“ ozval se muž, který mě držel, a znovu mě zatahal za kápi. „Slyšíš mě? Jsi natvrdlá?“

„Počkej,“ mírnil ho ten druhý s dýkou v ruce. Tvář mu zakrývala maska, ale pohledem mě přikoval na místě. Když přistoupil o krok blíž, ucukla jsem, protože z jeho pláště vycházelo silné aroma dýmu a hřebíčku.

„Prohledej jí kapsy,“ pobídl svého druha.

Cítila jsem, jak mi cizí prsty šmátravě přejíždějí po bocích, ohmatávají mi pas a sjíždí dolů po sukni. Zaťala jsem zuby a držela hlavu hrdě vztyčenou. Běs mlčel a jenom si rytmicky klepal drápy o sebe.

Cvak. Cvak. Cvak.

„Nic nemá,“ řekl muž.

Ale toho druhého to nepřesvědčilo. Ať už v mých očích viděl cokoli, ať už měl jakékoli podezření, stačilo to, aby mi svou dýkou mířil přesně na srdce. „Prohlédni jí rukávy,“ rozkázal.

Pomoz mi, zakřičela jsem v duchu. Těď!

Noční běs se krutě a syčivě rozesmál.

Paže mi najednou hořely, spaloval je nepředstavitelný žár. Zlomila jsem se v pase, žíly jsem měla v jednom ohni a z úst mi vyšel tlumený výkřik, jak mi v krvi pulzovala síla Nočního běsa.

Muž za mnou ustoupil vzad. „Co to s ní je?“

Druhý lupič mě zděšeně sledoval a sklopil svou dýku. Byl to sice jen okamžik, ale víc času jsem nepotřebovala.

Do svalů se mi vlila síla Nočního běsa. Tvrdě jsem lupiče udeřila do hrudi a vyrazila mu dýku z ruky. Můj úder byl tak silný, až ho to odmrštilo zpátky na cestu. Udeřil se hlavou o zem přesně ve chvíli, kdy se muž za mnou chystal tasit meč.

Noční běs byl ale rychlejší. Než lapka stihl vytáhnout z pochvy svůj meč, chytla jsem ho za zápěstí tak silně, až se mu moje nehty zabořily hluboko do kůže. „Už se tady víckrát neukazuj,“ pronesla jsem hlasem, který mi zcela nepatřil.

A potom jsem ho vší silou, kterou mi Běs propůjčoval, smetla z cesty do husté mlhy.

Větvičky zapraskaly, když dopadl na zem mezi stromy, a letním vzduchem, který byl ztěžklý vlhkem, se neslo jeho zaklení. Nečekala jsem, až vstane. Vzala jsem nohy na ramena a co nejrychleji jsem běžela ke strýcovu domu.

Přidej, zvolala jsem do tlukoucího rytmu svého srdce.

Mé nohy úpěly námahou, utíkala jsem tak rychle, že jsem se patami sotva dotýkala země. Když jsem vběhla do žlutavé záře pochodní, zastavila jsem se až o cihlovou zeď poblíž strýcovy brány a přiměla se dýchat zhluboka, i když mě v krku pálił každý nádech a výdech.

Kradmo jsem se ohlédla přes rameno zpátky na cestu, pořád jsem čekala, že mě budou pronásledovat. V temnotě se ale rýsovaly jen kmeny stromů zahalené do mlhy.

S Nočním běsem jsme opět osaměli.

Paže mě stále pálily, i když můj dech už se uklidňoval. Vyrhnula jsem si rukávy a upřeně hleděla na to, jak mi v žilách na předloktí koluje černočerný proud magie. Vypadalo to stejně jako v onu noc před jedenácti lety, kdy mě sklátila horečka.

Vypadalo to stejně jako pokaždé, když jsem Nočního běsa požádala o pomoc.

Čekala jsem, až ten inkoust zmizí, a skřípala zuby, jak mě žíly pálily. *Myslíš, že jím dojde, že jsem nakažená?*

Jsou to zloději karet. Kdyby tě udali, udají i sami sebe.

Pár minut nato horkost vyprchala, ale v rukách mi ještě cukalo. Opřela jsem se o zeď a rozechvěle jsem vydechla. *Proč to pokaždé tolik pálí?* zeptala jsem se.

Běs už se ale nořil zpátky, hluboko do temné propasti mojí mysli. *Má magie svět roztáčí, mé čáry tě potrápí. Jak balzám hojivý k smrti tě vydeší. Tys mladá, bázlivá, v mých staletých kostech nezlomná síla přebývá.*

KAPITOLA TŘETÍ

*S horečkou jsem se zrodil,
krev černou jak noc,
magie čarovná
dala mi sílu a moc.*

*Má ctižádost neměla konce,
pohled do dáli jsem upíral,
chtěl jsem jen víc a více,
víc moci, být ten
nejsilnější král.*

*Marně mě Vládce varuje,
že vše něco stojí,
kšeftíky, šmelení,
i za ty se platí.*

*Ať draze jsem zaplatil,
splatil jsem vše.
Krví i kostmi,
kousky duše své.*

*Tak pozor si dej,
jak karty vyložíš,
v obezřetnosti se cvič.
Dvanáct pozhánání
i dvanáct kleteb.*

*Dvanáct karet je
k magii klíč.*

Posel dorazil, když jsme seděli u snídaně. Mí mladší bratřenci se hádali o teplé sušenky, zatímco jsme s Ione popíjeli čaj. Jakmile majordomus vstoupil do síně, Ione vyskočila od stolu, a když trhala obálku, světle hnědé oči jí doslova svítily.

„Jo!“ vydechla nadšeně mezerou mezi zuby.

Teta na ni zamávala nožem na máslo. Ione k ní zvesela přiskočila, líčka červená jako dvě jablíčka, a psaní jí podala. Teta nějakou dobu studovala zdobné písmo, než strýci sedícím na druhé straně stolu došla trpělivost a otázal se: „Nuže?“

„Pozvali nás na slavnost svátku rovnodennosti na hradě Kámen,“ pronesla a nakrčila nos.

Ione radostně vypískla, strýcovy šedé kníry se mu zavlnily a koutky rtů povyskočily do úsměvu. Já si položila ruce do

klína a už jsem vymýšlela nějakou výmluvu, proč se královny slavnosti nemůžu zúčastnit.

„Netvař se tak potěšeně,“ odtušila teta a podávala dopis manželovi. „Ještě jsme nesplatili daně z minulého roku a král Jeřáb si vybere každou penny, kterou mu dlužíme.“ Rukama se držela za sukni. „Ve městě se povídá, že tohle byla nejhorší sklizeň, kterou království zažilo za dlouhá léta.“

Naproti mně bratrance zápolili o poslední klobásku, místo zbraní šermovali příborem. „Proč byla sklizeň špatná?“ zeptal se Lyn. „Kvůli mlze?“

„Co je nám do sklizně,“ ozvala se Ione. „Slavíme svátek rovnodennosti!“ S nadšeným výrazem se obrátila na svého otce. „Půjďme, otče? Prosím, řekni, že tam půjdeme!“

Strýc namazal krajíc chleba pořádnou vrstvou jahodové marmelády a s plnou pusou zabručel. „Ano, Ione. Půjďme.“

„Vážně?“ Ionin bezprostřední veselý výkřik přerušil tetin kašel, jak se zakuckala čajem.

Strýc si ukousl další kousek chleba a vstal od stolu. O chvíli později se vrátil a z kapsy mu svítilo temně rudé světlo. Sáhl do svého kabátu a ze záhybů látky vytáhl kartu prozřetelnosti. Prsty na moment přejížděl po jejím rudém lemování. Pak ji hodil na stůl a tím mě definitivně připravil o klid.

Krve by se ve mně nedořezal. Ležela přede mnou stejná karta, na kterou jsem sáhla před jedenácti lety.

„Tady máš svou daň,“ řekl strýc. „Má větší cenu, než kolik králi dlužíme, mnohem větší.“

V místnosti bylo slyšet jen vrzání židlí, jak se má teta a bratrance naklonili nad stůl, aby lépe viděli. „To je...?“ zašeptala Ione.

„Karta Nočního běsa,“ řekla teta. Zbledla a zadívala se na strýce. „Králové z Kiksu po téhle kartě prahnou déle, než jsem naživu, Tyrne. Jak ses k ní proboha dostal?“

„Před pár lety jsem ji v lese štípl jednomu lupiči.“

„A nenapadlo tě se mi o tom zmínit?“

Strýc věnoval svojí ženě unavený pohled. „Schovával jsem si ji.“ Zadíval se na Ione. „Na horší časy.“

Můj strýc, zakulacený a prosedivělý muž, seděl jako vždy v čele stolu. Ale na jeho očích se mi cosi nezdálo a v jeho úsměvu jsem zahlédla něco, na co jsem nebyla zvyklá. Cosi falešného.

Tetinu naléhání navzdory neprozradil o tom, jak se mu podařilo kartu Nočního běsa získat, nic víc. Ani slovem se nezmínil o krvi, kterou jsem toho dne, kdy kartu přinesl domů, viděla na jeho meči. Opřela jsem se na židli a pozorovala ho. Při pomýšlení, že o muži, co sedí v čele stolu, toho vím mnohem méně, než jsem se domnívala, mě mrazilo.

„A co to je?“ zeptal se bratranec Aldrich, naklonil se blíž a zkřivil obličej, zatímco šilhal na bytost na kartě.

„Netvor,“ zašeptal Lyn a natáhl se po kartě.

„Ne!“ vykřikl Aldrich a stáhl bratrovu ruku zpátky. „Je moc stará. Roztrhl bys ji.“

Strýc se zamračil. „Nečetla ti snad tvá matka mockrát z *Knihy olší*?“ Když mí bratrance ani nehlesli, strýc se pro kartu natáhl a chytil ji mezi palci a ukazováčky. Když škul rukama, aby ji roztrhl vejpůl, úlekem jsem vyjekla.

Karta ale zůstala v jednom kuse.

Strýc ji položil zpátky na stůl. Pergamen vykazoval značné stáří, ale ani se nepomuchlal. „Karty prozřetelnosti jsou nezníčitelné,“ vysvětlil synům. „Jsou utkány z prastaré magie.“

Lyn se naklonil k bratrovi a zblízka k němu hovořil. Byl o rok starší a rád se stavěl do pozice učitele, zatímco Aldrich hrál roli zpěčujícího se žáka. „Má na mysli magii krále Pastýře.“

Aldrich ho rukou odehnal.

Teta chraplavě promluvila a její hlas se odrážel od stěn místnosti. „Magii, kterou ho obdařila vládkyně lesa a pomocí níž potom vytvořil karty prozřetelnosti.“

„Obdařila,“ zamumlal strýc. „Spíš ho s ní nakazila než co jiného.“

V hlavě mi rezonoval zvuk Běsových zubů, jak zatínal a zase povoloval čelist. *I srdce ze zlata zachvátí hniloba. Co psal i vyko-
nal, pohltí nicota. Karty jsou pro něj jen zbraně, království kruté,
pastýřem bláznů, králem hloupých on je.*

Ione prstem přejížděla po rudém sametu lemuujícím kartu Nočního běsa. Trhla jsem sebou, protože jsem si vzpomněla, jak jsem se sama toho stejného sametu kdysi dotýkala. „Musí mít pro krále Jeřába obrovskou cenu,“ řekla.

Strýc se k ní otočil. „To ano, drahá,“ pravil a já už v jeho úsměvu neviděla nic falešného, ale stále mě znervózňoval. „Na to spoléhám.“

Tetin výtisk *Staré knihy olší*, o který se dělila s mou matkou, ležel na hromadě knih na podlaze v salonku. Vzala jsem ho do ruky, vybledlá obálka mi byla na omak povědomá. Vetchá vazba voněla starou kůží, za ty roky se celá polámala a ohmatala. Na vnitřní straně přebalu byl podpis mojí tety za svobodna. Jak se jmenovala, než ji otec zaslíbil do manželství Týrnu Hlohovi.

Opálie Muková. Vedle jsem poznávala rozevlátý rukopis mojí mámy Iris Mukové.

Listovala jsem žlutnoucími stránkami. Stejně jako mí bratraci jsem byla v dětství zvědavá, co to vlastně jsou ty karty prozřetelnosti. Chtěla jsem se o magii dozvědět víc. Máma mě nechávala, abych si jí vylezla na klín, když mi ze *Staré knihy olší* četla. Zeleným inkoustem kreslila na okraje stránek obrázky, byly tam samé roztančené stromy, dívky i příšery. Při čtení jí havraní vlasy padaly na rameno a já si jejich konečky obtáčela kolem prstu, zatímco mě ten zvláštní a tajuplný jazyk knihy uspával.

Jednou o jarní rovnodennosti jsme se s mámou vydaly navštívit tetu Opálii. S Ione jsme se stočené do klubíčka na ovčí kůži a s vykulenýma očima vyptávaly mojí mámu a tety na tu podivuhodnou knížku krále Pastýře.

„Proč král Pastýř vytvořil karty prozřetelnosti?“ zeptala jsem se. „A jak to udělal?“

Teta si sundala brýle na čtení a hleděla na mě s vážným výrazem, který jsem u ní viděla zřídka. „Abych ti na tohle mohla odpovědět,“ pravila, „musím ti nejdřív povědět o Vládkyni lesa.“

I když v krbu praskal oheň, zachvěla jsem se. Král Pastýř popisoval Vládkyni tak, že mi v mých dětských představách připadala hrozná. Pradávná bohyně vonící magií, po soli, neviditelná, skrytá v mlze.

„Kdysi dávno,“ začala teta vyprávět, „ještě než existovaly karty prozřetelnosti, byla Vládkyně lesa naší bohyní. Lidé z Kiksu za ní chodili, procházeli lesy a pátrali po závanu soli. Žádali ji o požehnání a dary. Vzdávali jejím lesům úctu a jména stromů si brali za svá. Tohle byla stará magie, stará víra.“ Její výraz potměněl. „Za úctu, kterou jí prokazoval, obdařila Vládkyně lesa krále Pastýře mocnými magickými schopnostmi. Přál si podělit se o ně s celým královstvím, a tak vytvořil oněch dvanáct karet prozřetelnosti.“ V hlase jí zazníval vážný tón. „Ale všechno něco stojí. Za každou kartu musel král Pastýř Vládkyni lesa něco obětovat.“

„Jako třeba svou duši?“ zeptala se Ione a hryzala si nehty.

Teta přikývla. „Ale nakonec to byla Vládkyně lesa, která na to doplatila. K magii teď měl díky kartám prozřetelnosti král Pastýře přístup každý. Lidé už nemuseli chodit do lesa a prosit o její požehnání. Protože už ji nikdo neuctíval, Vládkyně lesa zahořkla a zatoužila po pomstě.“ Odmlčela se a pevně sevřela rty. „Stvořila mlhu, aby lidi vlákala zpátky do lesa.“

Byla jsem mladá, ale i tak jsem dobře věděla, že na mlhu si musím dávat pozor. „Ti, které mlha zastihla, ztratili směr a často i hlavu,“ ozvala se máma. „Mlha se šířila, uzavírala nás před sousedními královstvími. A co bylo ještě horší, pokud v ní děti zůstaly déle, dostaly horečku a jejich žíly zčernaly. Ty, jež horečku přežily, často získaly kouzelné schopnosti podobné těm, které Vládkyně lesa kdysi lidem propůjčovala. Jejich magie ovšem byla nezkrotnější, nebezpečnější.“ Roztřásl se jí hlas a položila si ruku na krk. „Tyhle děti pak po čase postihly různé choroby. Některé onemocněly na těle, jiné na duchu. Jen málo z nich se dožilo dospělosti.“

Já i Ione jsme seděly tiše jako pěna, příběh nás zcela pohltil. Byly jsme příliš mladé a nevinné, abychom si dokázaly představit všechna nebezpečí, která na nás ve světě tam venku číhala. „Aby se mlha zvedla,“ pokračovala teta, „král Pastýř se vydal hluboko do lesa, aby se ještě jednou pokusil s Vládkyní lesa vyjednávat. A když se vrátil, napsal tohle,“ řekla a poklepala prstem na *Starou knihu olší*, která jí ležela v klíně. „Psal o nebezpečích magie i o tom, jak se před mlhou chránit talismanem.“ Teta se dramaticky odmlčela. „A na poslední straně král Pastýř píše, jak mlhu zničit.“

„Přečti nám to!“ zvolaly jsme s Ione současně.

Teta si odkašlala a povytáhla si brýle na nose o kousek výš.

*Když stíny se dlouží, všech dvanáct jich po sobě volá,
když krátí se dny, Vládkyně lesa je bdělá.*

*Karty touží být v balíčku, ten volá je zpět,
tak jenom ho slož a zachráníš svět.*

*U králova stromu, se slanou černou krví,
dvanáct jich konečně proti nákaze se spojí.*

*Zaženou mlhu od hor až k moři,
něco se začíná a něco se končí...*

Ale vše něco stojí.

Vzrušeně jsem vypískla, ten podivný houpavý rytmus lahodil mému sluchu. S Ione jsme se na sebe pokradmu s otevřenými ústy podívaly. Vychutnávaly jsme si tu slastnou temnotu, která proudila ze slov krále Pastýře.

„Karty. Mlha. Krev,“ odříkávala máma tak tiše, až skoro šeptala. „Všechno je propletené dohromady a vytváří křehkou rovnováhu jako vlákna pavučinky. Když spojíte všech dvanáct karet pomocí slané černé krve, nákaza bude zažehnána. Kiks se zbaví mlhy.“

„Král Pastýř ale mlhu nezahnal ani nevytléčil nákazu,“ pravila teta ponuře. „Vládkyně lesa ho oklamala. Prozradila mu, jak vyvrát na mlhu, až ve chvíli, kdy jí odevzdal kartu Dvou olší. A bez téhle poslední karty nemohl sadu složit. Takže mlha nezmizela. Žádný král nás jí nezbažil.“

„A žádnému se to ani nepodaří,“ zamyšleně pronesla máma. „Ne dokud někdo nenajde kartu Dvou olší a sada nebude kompletní. Do té doby...“

Vyměnila jsem si s Ione zachmuřený pohled. „Do té doby se bude mlha rozpínat dál.“

Tetu jsem našla na zahradě, kam za ní její muž chodil jen zřídkakdy. Prozpěvovala si. Raději trávila čas tady, uprostřed zeleně a stranou od ruchu v domě. Nepoddajné zlaté vlasy jí padaly v divokých vlnitých kadeřích na záda. Se zbytky hlíny pod nehty a koutky očí lemovaných vráskami nebyla Opálie Hlohová žádnou distingovanou ani jemnocitnou dámou jako

jiné ženy z Kiksu. S mým strýcem – mužem, který na skrupule příliš nehleděl a jehož touha stát se váženým kikským občanem se projevovala tak, že utratil víc, než vydělal – se k sobě ani trochu nehodili.

Tetina přirozená krása se mi líbila. Viděla jsem ji i u Ione. Někdy jsem v jejich tvářích zahlédla mámu, jak moc jí byly podobné.

Utrhla jsem si lísteček máty a rozkousala ho. Ptáci v zahradě vycítili, že se blížím, a utichli. Teta se ke mně otočila a usmála se. Pokynula mi, abych se k ní připojila u její bylinkové zahrádky. „Vyrábím tinkturu,“ vysvětlila mi.

Pohlédla jsem na mechově zelenou změť, kterou drtila v hmoždíři společně s nějakým práškem. Když jsem se naklonila blíž, udeřila mě do nosu vůně řimbaby. „Co je to za prášek?“

„Kůra z vrby bílé,“ odpověděla mi. „Na bolení hlavy.“

Lehla jsem si do trávy vedle ní. „Pokud jde o tu slavnost, teto,“ řekla jsem, „myslím, že bych tam neměla chodit.“

Odfrkla si a vrátila se zpátky k práci, paličkou třela bylinku s kůrou v kamenné nádobě. „Nepovídej.“

Zahradou se k nám přihnali Aldrich s Lynem, křičeli a mávali dřevěnými meči. O chvílku později byli pryč, v zápalu lítého boje se řtili dvorkem. Když zmizeli, tiše jsem promluvila. „Už je to spousta let, co jsem se ukázala u dvora. A krom toho,“ zamumlala jsem, „Nerium by to nesnesla.“

„Právě proto bys tam vyrazit měla,“ zabručela teta a v prstech pevně svírala paličku. „Ten mladík bude rád, že tě vidí, no ten, co ti píše dopisy. Jakže se jmenuje, Alyc?“

Zaúpěla jsem. Druhorozený syn lorda Štědřence, ten, co má oči šedé jako říční kameny. Kluk, co vedle mě seděl u králova stolu a rozesmával mě, když mi bylo sedmnáct – tehdy jsem byla na slavnosti naposled.

Ten, kterého jsem já hloupá políbila, protože jsem se přílišně nudila. „Alyx. Alyx Štědřenec.“

Teta na mě mrkla a koutky jí cukal zvědavý úsměv. „A Alyx se nám už nelíbí, je to tak?“

Pohrdavě jsem máchla rukou. „Možná se mi nelíbil nikdy. Možná že byl prostě... zrovna po ruce.“

Teta zavrtěla hlavou a nesouhlasně zamlaskala, ale pak se zeširoka usmála. „Navždycky ti to nevydrží. Poustevničit v domě tvého strýce, to není nic pro mladou ženu, jako jsi ty.“

Ta stará čarodějnice měla pravdu.

Trhla jsem sebou a nechtěně ulomila květ rostliny vedle sebe.

Teta si ničeho nevšimla. Z kapsy na zástěře vytáhla obálku. Když mi ji podávala, obtiskla se na ni její špinavá ruka.

Ale na tom nezáleželo. To písmo jsem poznávala. Byl to dopis od mého otce. Věděla jsem, co po mně bude chtít, stejně jako každý rok, když král na svátek rovnodennosti otevřel hradní brány.

„Snaží se, Elspeth,“ řekla teta a pozorovala mě.

Vzala jsem si od ní dopis a mastnota z mých prstů rozmazala otcův škrabopis. Nesnažila jsem se ale vyhnout jenom jemu, nevlastní matce a sestřám. Existoval ještě jeden důvod, proč jsem se nechtěla ukázat u dvora, na slavnosti ani ve městě.

Degenerace. Tak to král Pastýř nazval ve *Staré knize olší*. Šlo o onemocnění mysli nebo těla, které provázelo nákazu. Když jste z horečky vyvázli, nákaza vám propůjčila zvláštní moc, kouzelné schopnosti. Všechno však mělo svou cenu. U některých lidí jste na první pohled poznali, jakou daň si nemoc vzala: pomalu a trýznivě z nich vysávala životní sílu.

V jiných případech, třeba v tom mém, jste neznali její povahu a visela nad vámi jako neviditelná a strašlivá hrozba, která mohla kdykoliv udeřit. Případalo mi nezodpovědné chodit do společnosti, když jsem věděla, že v mém těle může každou chvíli propuknout. Mohla bych pak před králem, jeho léčiteli i destriéry provést něco strašného a oni by mě pak odvěkli

do hradních kobek. Nebo možná začnu chřádnout, a i když se to budu snažit sebevíc skrývat, nakonec mě nemoc udolá.

Stejně jako mámu.

Uhnula jsem pohledem a prsty hladila fialové okvětní plátky kosatce. „Prostě si myslím, že by bylo pro všechny snazší, kdybych zůstala tady.“

Teta si povzdechla, pohládila mě po tváři a něžně ke mně promluvila. „Nikdy nepochopím, jaké to pro tebe je,“ řekla. „Jenom chci, abys věděla, že tě mám ráda a že tady jsi kdykoliv vítaná. Nedovol ale horečce, kterou jsi protrpěla před jedenácti lety, aby ti zabránila žít vlastní život, Elspeth. Jsi mladá. Ještě toho máš tolik před sebou.“ Pokrčila nos a zase se sklonila k práci. „A jestli nechceš jet sobě pro radost, jeď na slavnost kvůli mně. Zaplatila bych pěkný balík, kdybych se mohla podívat, jak se Nerium Brslenová kroutí.“

Tu noc předtím, než jsme se vydali na slavnost do králova hradu, se mi zdál sen.

Od chvíle, kdy jsem se dotkla karty Nočního běsa, se mi sny nezdály. Alespoň v noci mě Běs nechával na pokoji.

Netušila jsem, co dělá, když spím, a když jsem se ho na to ptala, neodpověděl. Nejdřív jsem si myslela, že taky spí, ale po tolika letech, co jsme spolu strávili, jsem si uvědomila, že on nespí nikdy. Jednoduše se stáhl na nějaké místo v mojí mysli, kam jsem nemohla. Tam se pak v tichu schovával, a zatímco jsem spala, svobodně a nerušeně se potuloval, daleko od ohlušujícího proudu mých myšlenek.

Jako bych se v tu chvíli pro změnu já snažila narušit jeho soukromí.

V tom snu jsem se ocitla v jakési starodávné místnosti zarostlé břečťanem. Dřevěný strop byl shnilý a skrz zelený

příkrov jím prosvítalo světlo. V listí nad mojí hlavou se proháněli cvrlikající ptáci, byl teplý a jasný letní den, i když mě obklopovaly studené stěny ze zvětralého kamene.

Nemohla jsem si vzpomenout, kde jsem se v té místnosti vzala. Stejně jako jiným snům i tomuhle chyběl začátek a konec. Uprostřed místnosti stál veliký kámen, který vypadal jako stůl. Seděl na něm muž v obnošené zlaté zbroji. Byl starý, starší než můj otec, a měl přísný výraz, který vzbuzoval respekt. Tíhu svého brnění ale nesl hrdě a zdaleka nepůsobil slabě. U boku mu visel starý zrezivělý meč, ornamenty vyřezané na jílcí připomínaly propletené větve.

Byl zahloubaný, s hlavou položenou v dlaních a neviděl mě.

Čekala jsem, až zvedne zrak, a šoupala nohama po zemi poseté listím.

Když si mě konečně všiml, zalapala jsem po dechu, protože na mě hleděly pronikavé jantarové kočičí oči. Ty nepřírozeně velké oči s úzkými zorníčkami jsem poznávala.

Chvilí nic neříkal. Uvědomila jsem si, že jsem ho zaskočila, vyrušila jsem ho v prostoru a čase, který mi Noční běs nezamýšlel ukázat.

Místnost zmizela, ptačí cvrlikání utichlo. Stromy nahradily vysoké police přetékané knihami, tlustými svazky i pergameny. Na místě kamenného stolu teď stál masivní stůl z třešňového dřeva. Ocitla jsem se ve strýcově knihovně a lapala po dechu.

Muž zmizel i se svým brněním. Na jeho místě teď seděl jakýsi tvor – víc zvíře nežli člověk. Na hřbetě mu vyrůstala drsná černá srst. Hrbil se a pařáty měl tak dlouhé, že nebylo možné rozlišit, kde mu končí údy a kde začínají drápy. Hrozivě šlehal dlouhým chlupatým ocasem jako vzteklá kočka a stříhal na mě špičatýma ušima.

Fascinovaně jsem ho sledovala, žaludek stažený strachy. Přimhouřil oči. „Přišla jsi mě špehovat?“

Něco jsem zablekotala, protože jsem netušila, co mám odpovédět. Viděla jsem, jak je vzteklý. Ale přece jsem nemohla ovlivnit, co se mi zdá. Nadechla jsem se a pokusila se sebrat odvalu. „Kdo byl ten muž ve zbroji?“

Přejel drápem přes stůl, což ve dřevě zanechalo hlubokou rýhu. Tmavé tenké rty se mu zkroutily do úšklebku. „Někdo, kdo už velice dávno zemřel, obávám se.“

Stála jsem na strýcově ovčí kůži, pod bosýma nohama jsem cítila chladnou, povědomou vlnu. Bylo tak zvláštní slyšet jen hlas, ale přitom téměř nikdy nespátřit tvář tvora, kterému patřil. Důkladně jsem si teď proto prohlížela jeho tvář i černá ústa s krátkými křivými zuby. Ten netvor, Noční běs, ten muž nebo co byl vlastně zač, byl jako stvořený k tomu, aby děsil. Každý člověk by před ním okamžitě vzal nohy na ramena.

Když se mi knihovna začala ztrácet před očima, vyhrkla jsem: „Měl žluté oči.“

Noční běs mlaskl jazykem o zuby a usmál se. Seděl na strýcově stole jako na bidýlku a hleděl na mě úplně stejnýma zlatavě žlutýma očima.

„Chtěla by sis poslechnout jeden příběh?“ zašeptal.

Jeho slova ke mně doléhala jakoby z dálky, sen už se začínal rozplývat. Přikývla jsem a knihovna kolem mě se propadala do temnoty.

Ve vzduchu zůstával viset už jenom sametový a nekonečný hlas Nočního běsa. „Žila byla jedna dívka,“ zaševalil, „chytrá, dobrá duše, v hloubce lesa skrývala se, v stínu stromů tiše. A byl jednou jeden král o pastýřské holi, co magií vládl a vládl i slovy. Ty dva osud svedl k sobě, ty dva osud spojil:

Tu dívku a krále... z nich netvora stvořil.“